

JASSIE OWENS: smutný příběh rovnosti

Roku 1936, kdy byl u moci Adolf Hitler a již ve vyšší míře platily Norimberské zákony o nadřazenosti Árijské rasy, se v Německu konaly letní olympijské hry. Nyní již v nacistické republice platila netolerance a podřadnost jiné rasy a černoši, Židé i Slované byli považováni za "podlidi". Proto měla být tato olympiáda velkou propagací nacismu. Avšak tento Hitlerův úmysl ukázat lidem, že Árijci jsou něčím víc, byl zhacen mladým černošským atletem Jessiem Owensem. Všichni se mu smáli a německé noviny ho přirovnávaly k opici – pouze však jen do té doby, než drtivě zvítězil ve sprintu na 100 a 200 metrů. Další disciplínou byl skok do dálky, kdy Owens dvakrát přešlápl. Přišel k němu však německý atlet Karl Ludwik Long a poradil mu, jak si zlepšit techniku. Po radě čestného německého atleta získal Owens své další zlato a zakrátko vyhrál i první místo ve štafetě. Hitler neuvěřitelně zuřil, protože jeho ideály o proklamaci nadřazenosti Árijské rasy byly v troskách. Dokonce se přestal účastnit předávání medailí jen proto, aby nemusel Jessiemu Owensovi podat ruku.

Po příjezdu domů do USA však stále musel spát a jíst pouze v hotelech pro černé a nikde ho nechtěli zaměstnat, jen kvůli barvě pleti. Čest, kterou udělal svému domovu, byla náležitě oceněna až po roce 1970, kdy byl odměněn medailí Svobody a cenou Živá legenda.

Tento neuvěřitelný příběh je symbolem obrovského triumfu i nad někým, jako byl Adolf Hitler. Jessie Owens svým způsobem zesměšnil a potvrdil naprostou nesmyslnost rasových zákonů a jiných předsudků, které jsou bohužel dodnes častým problémem. I přesto, že tomu není ani celé století od zavraždění šesti milionů nevinných lidí jen proto, že měli židovský původ, jinou barvu pleti či vyznávali jiné ideologie a náboženství, se stále setkáváme s netolerancí i v současném světě. Mnoho lidí má předsudky k lidem jiných národností, nebo lidem jiné barvy pleti a trpí rasismem či xenofobií. Tuto skutečnost lze jen stěží pochopit, protože všichni jsme lidé a rozdělovat se podle barvy pleti nebo vyznávání jiného náboženství je naprosto zbytečné a zavrženíhodné, což znovu a znovu dokazuje výše uvedený příběh černošského atleta. Záleží na jedinci, jaký je, nikoliv jak vypadá.

Oběti holocaustu zemřely zoufalou a ponižující smrtí. Zemřeli jen proto, že měly v rodném listu napsáno slovo JUDE a toto náboženství nemuseli ani vyznávat – samy to mnohdy nevěděly. Židovské děti, které ani neměly možnost pořádně žít a rozhodnout se, co chtějí a nechtějí, aniž by věděly, co si myslet, byly bez okolků poslány do plynových komor. Proč? Jen proto, že byly židovského původu. Proto si jejich oběti musíme připomínat. Nejen jako uctění jejich smutné památky, ale především proto, že budoucí generace musí vědět, co se tehdy stalo, a pokud se bude schylovat k něčemu podobnému, bude schopna tomu zabránit. Každý rok si musíme připomenout jejich oběť, aby nezemřeli v zapomnění, a především aby nezemřeli zbytečně. Lidstvo se musí poučit ze svých chyb, jinak zničí nejen sebe, ale vše živé na této planetě, jež nám dala život, a my s ním zacházíme velice nevděčně a přezíravě.

Jméno a příjmení: Adéla Procházková

Věk: 14 let

Název školy: ZŠ Radotín

Třdní učitel: Jiří Riedl